

Σε αυτές τις περιπτώσεις η είδηση, έχει την ίδια βαρύτητα με τον τρόπο που γίνεται αποδεκτή. Ειδικά στην εποχή μας, όπου η φαινομενική πολυφωνία προσφέρεται σχεδόν δωρεάν στο διαδίκτυο, ενώ την ίδια στιγμή αντανακλάται ο πολιτισμός μας, μέσα από τα σχόλια των αναγνωστών.

Εννοώ ότι ως συνήθως υπάρχουν δυο κατηγορίες προσώπων. Εκείνοι που γνώρισαν, συνεργάστηκαν, συμμάχησαν ή συγκρούστηκαν με τον εκλιπόντα, και εκείνοι που μόνον διαβάζουν τα τεκταινόμενα, αν υποθεθεί ότι το κάνουν και αυτό προσεκτικά, αλλά θέλουν να έχουν και άποψη. Κρατάμε τις κρίσεις των πρώτων, όσο υποκειμενικές και να είναι, ως λιγότερο αποπροσανατολιστικές. Μελετάμε τις απόψεις των δεύτερων ως καθρέπτη της κοινωνίας μας.

Ευθύς ξεκαθαρίζω, ότι την εκλιπούσα, Μαριάνθη -Μάνια- Τεγοπούλου δεν την γνώριζα, συνεπώς καταχωρούμαι στην δεύτερη κατηγορία. Γνώριζα όμως την «Ελευθεροτυπία», της οποίας υπήρξα συνεπής αναγνώστης από τότε που πρωτοκυκλοφόρησε το θέρους του '75 και για τα επόμενα 25 τουλάχιστον χρόνια.

Προφανώς αυτό δεν με καθιστά ειδικό και πολύ περισσότερο κριτή, τόσο για τις αιτίες της κατάρρευσης της επιχείρησης που εξέδιδε την εφημερίδα, όσο και την συμμετοχή της εκλιπούσης.

Η Μαριάνθη -Μάνια- Τεγοπούλου, εγκατέλειψε τα εγκόσμια στα 59 της έτη, υποκύπτοντας στις επιδράσεις του οινοπνεύματος. Εκατομμύρια άνθρωποι είχαν τέτοιο τέλος. Κάποιοι από αυτούς διάσημοι. Όπως ο George Best στα 59, ο Richard Burton στα 58, η Billy Holliday στα 44, ο Alexander Godunof στα 45 του και τόσοι άλλοι.

Καμιά πρωτοτυπία μέχρι εδώ συνεπώς, μα η θανατερή σχέση με το αλκοόλ, μοιραία οδηγεί

σε σκέψεις για τα όποια αδιέξοδα της. Η αποστασιοποιημένη και άσχετη με τα γεγονότα ταπεινότητά μου, στέκεται σε δυο - τρία στοιχεία.

Κατ' αρχάς, έλκομαι από το γεγονός ότι δεν εντόπισα παρά δυο μόνον φωτογραφίες της στο διαδίκτυο. Αυτές οι δυο, οι γνωστές. Το κορίτσι με τις αφέλειες, με το βλέμμα προς τα κάτω, με μορφή του θυμίζει κάτι από κάποιο επίσης μαυρόασπρο καρέ της Ulrike Meinhof. Και μια έγχρωμη φλου. Πέραν τούτων των εικόνων ουδέν.

Υπάρχει ασφαλώς η συνέντευξη που παραχώρησε στο περιοδικό «Οδός Πανός». Εκεί αντικρίζουμε έναν άνθρωπο που σκέφτεται μεγαλόφωνα. Απευθύνεται στο κοινό, μα ομιλεί σαν να κουβεντιάζει αποκλειστικά με έναν πολύ δικό της. Κάτι τέτοιο δεν είναι δημοφιλές στην πλατιά μάζα. Ενίοτε και δυσερμήνευτο. Δίνει όμως στοιχεία. Ημερομηνίες, ποσά, γεγονότα. Περιγράφει τις συνθήκες. Από κει και πέρα είναι θέμα ερμηνείας.

Εντόπισα ένα σημείωμα στο ζουρναλίστας με την υπογραφή «zoorλός», καθώς και μια ενδιαφέρουσα περιγραφή για τις θερινές στιγμές της, τότε πού ήταν 30άρα και ο Κίτσος κυρίαρχος στο χώρο. Επίσης, βρήκα πολύ ανθρώπινο το αντίο του Γιώργου Χρονά.

Αρκετές από τις υπόλοιπες αναρτήσεις δεν είχαν πολλά να πουν, εκτός από την πρόθεσή τους να διεκδικήσουν «κλικ». Αναμενόμενο.

Ως μη ωφελημένος ή θιγμένος από οποιαδήποτε ενέργεια της εκλιπούσης, αντιμετωπίζω την αποχώρησή της από τα εγκόσμια με θλίψη. Όχι τόσο για τον θάνατο, όσο για τον τρόπο.